

saadant Omfang, da vil opfordre til almindeligere og mere omfattende Foranstaltninger end dem, hvorom der er Tale. Men ved at opstille det, som Udvalgets Fleertal har gjort, som Grundlag, derved, forekommer det mig, at man rammer, og rammer haardest dem, for hvem det paagældende Arbejde er allermindest til Nytte og af allermindest Interesse, nemlig den fattigere Deel af Befolkningen. Den rammer den meget stærkt og meget haardt, medens dertimod den nugældende Lovgivning tager dette Forhold langt billigere. Dertil kommer endnu en Betænkelse imod at gaae ind paa det Princip, som Fleertallet har opstillet, og som, navnlig i vor Tid, har en særdeles Vægt, den nemlig, at Majoritetens Forslag leder til at gjøre Undtagelser, som altid ere — jeg vil ikke sige — forhaanden, men som i ethvert Fald ere meget vanskelige at bringe ind under den rette Begrændsning. Man undtager saaledes Amtmanden, Politimesteren, Sognesogderne og Sneefogderne. Jeg maa tilstaae, at jeg kan ikke ret indsee, at Majoriteten efter sin Opfattelse af det Princip, den opstiller, kan undtage Amtmanden eller Politimesteren, uden forsaavidt denne Sidste virkelig kommer til at fungere ved selve Sneefastningen, men, hvor dette ikke er Tilfældet, ser jeg virkelig ikke, hvad der skulde være til Hinder for, at han, som har sin Bopæl i Districtet, og som maaskee endog er Eiendomsbestyder, giver sit Bidrag. Udvalgets Udtalelser gaae imidlertid langt videre. Saaledes undtages hele Geistligheden, og jeg veed virkelig ikke, hvorfor Præster og andre Beneficiarier ikke skulde tage ligesaavel Deel i Arbejdet som enhver anden Eiendomsbestyder, da de jo have megen mere Interesse deraf end Indsiddere og Leiehuusmænd, som ere tagne med. Man undtager fremdeles Skolelærere, hvorom jo noget lignende gælder; hvorfor undtager man ikke ogsaa Læger? Det kunde der jo være ligesaa megen Anledning til. Hvor er overhovedet Grændsen? Jeg troer, at det maatte vise sig meget klarere, at det i alt Fald i Praxis bestaaende Princip var uretfærdigt og ubilligt, naar man skulde gaae over til det Princip, som Majoriteten har opstillet, og det er netop derom, at jeg ikke kan overbevise mig.

Jeg yttrede tidligere, at Regjeringens Udfastelselsald med de Ændringer, der ere foreslaaede af Minoriteten, tiltalte mig mere, og jeg skal sige hvorfor. Det forekommer mig, at det System, der nu har bestaaet omtrent i 60 Aar, og som har faaet en Anvendelse, der i mange Henseender har raadet Bod paa de Mangler, der med Rette kunne paavises deri, og som den ærede Ordfører ikke har undladt at fremhæve, er bleven væsentlig forbedret ved de Tilføjelser, der ere gjorte ved Regjeringens Udfast, idet man nemlig ikke er bleven staaende ved den gamle Inddeling i hele og halve Gaarde osv., men ogsaa tager Hensyn til Bedriften — hvis jeg ikke tager fejl, er det netop det Udtryk, der er brugt. Da jeg saaledes har en stor Frygt for, for hvilken jeg ikke kan frigjøre mig, at det Princip, Majoriteten har opstillet, vil vise sig ikke stort mere virksomt og nyttigt for det Hele eller for Communerne end det nu Bestaaende, men dertimod vil vise sig meget mere trykkende, eller idetmindste meget let kan komme til at udøve et meget større Tryk paa den fattigere Deel af Befolkningen, er jeg en Modstander af Majoritetens Forslag.

Formanden: Da der ikke vil være Leilighed til i dette Møde at tilendebringe dette Afsnit af Sagen, skal jeg hermed standse Forhandlingerne for idag og opgive Dagsordenen for næste Møde, imorgen Kl. 2; den vil være:

Fortsettelse af anden Behandling af:

Udfast til Lov, angaaende nogle nærmere Bestemmelser med Hensyn til Sneefastningsarbejdet.

Mødet hævet Kl. 5.